

som navnlig i Detaillen skal bestemme hvert enkelt Aktiv, hvoraf den paagjældende Sparekasse er Eier. Nu veed Enhver, der har beskæftiget sig med den Slags Sager, at ikke saa Sparekasser have hovedsagelig ublaant imod personlig Sikkerhed, og at man altsaa for at kunne bestemme, om de Aktiver, der foreligger, ere det værd, som de ere opførte for i Regnskabet, maa kjende de Paagjældende. Staar nu Revisor saaledes, at han vel kan sige sig selv, at den og den Debitor eller Kautionist er tvivlsom, men ogsaa veed, at han selv er afhængig af Bestyrelsen, saa vil han overmaade let gaa udenom Sagen og tænke: det fører til Intet med Hensyn til Sagen, men fører kun til, at den Indtægt, jeg har som Revisor, gaar fra mig. Jeg har derfor bestandig set, at skulde denne Kontrol være virkelig, maatte der helst staa i Loven, hvorledes Revisorerne skulle vælges. Jeg kan ikke se rettere, end at Mangelen deraf i Tidens Længde vil føre til, at Loven slet ikke faar den Betydning, som man har tænkt sig. Det er jo nemlig klart, at det er kun for de enkelte daarlige Bestyrelsens Styld, at Loven udkommer. For det aldeles overveiende Antal af Sparekassbestyrelser behøves denne Lov slet ikke; men at der er svage Punkter, som man skulde se at kontrollere, tror jeg dog, at Alle ere enige om. Konsekvensen af, hvad jeg her siger, skulde jo egentlig være, at jeg skulde have været med til at stille Endringsforslag; men jeg veed af Erfaring, at naar et Udvalg, der har været nedsat til at afgive Betænkningen over en Sag, ikke vil gaa ind paa eller være med til at stille Endringsforslag paa et saadant enkelt Punkt, som Opmærksomheden særlig er bleven henledet paa, fører det i Regelen ikke til Noget, at det stilles fra anden Side. Jeg kan besuden godt se, at der er særlige Grunde, som i dette Dieblisk stærkt tale for ikke for meget at røre ved denne Lov, men helst at tage, hvad man kan faae.

Ordføreren: Der er ingen Tvivl om, at Bestemmelserne angaaende Revisorerne's Valg og i det Hele angaaende deres Stilling kunde være fylbigere, end de ere i Lovforslaget, som det nu foreligger. Det vare de jo ogsaa i det Lovforslag, der blev vedtaget ifjor i dette Thing, saavel som i det i alt Fald i det Væsentlige dermed samstemmende Regjeringsforslag, der i denne Samling er blevet forelagt det andet Thing. Smidlextid maa det erindres, at den væsentligste Bestemmelse, der indeholdtes i det tidligere Forslag angaaende Revisorerne's Valg, er bleven bibeholdt, den nemlig, at Revisorerne ikke maa være Medlemmer af Bestyrelsen eller maa vælges af denne, og det maa tillige erindres, at det i det tidligere Forslag var anset nødvendigt at give en vis Frihed med

Hensyn til, hvorledes Revisorerne skulde vælges efter de forskjellige Sparekassers Indretning. Det var tilladt, at de maatte vælges af et saadant særligt Tilsyn, som i de forskjellige Vedtægter maatte være indført. — Dette særlige Tilsyn vare nu organiseret, hvorledes det end maatte være, hvad enten det bestod af visse særlig udnævnte Personer eller blot af Stifterne, af Interessenterne, af Garanter eller deslige. Kort sagt, der var i det tidligere Forslag givet et overordentligt vidt Spillerum med Hensyn til, hvorledes saadanne Revisorer kunde vælges. Det er derfor, skjøndt Udvalgets Flertal uregtelig har ment, at det havde været heldigt, om man var bleven staaende ved de tidligere af Landstinget vedtagne Bestemmelser, dog forekommet Udvalget, at den Forskjel, der er fremkommen, ikke er saa overmaade stor. Naar der i Vedtægterne skal indeholdes Bestemmelse om Valget af Revisorerne, tør man dog vel antage, at det i Almindelighed vil være at forudsætte, at disse Bestemmelser ville være tilfredsstillende. Man kan dog ikke antage, at man ved Oprettelsen af en Sparekasse ikke i Almindelighed skulde finde sig foranlediget til at søge at træffe de mest betryggende Foranstaltninger, som man kunde tænke sig med Hensyn til Revisionens Ordning. Det er jo Noget, som Opretterne af en saadan Sparekasse naturlig ere henviste til, idet de have at vinde Publikums Tillid til den Institution, som de opfordre til at benytte. At de med Billie allerede ved Oprettelsen skulde fastsætte Regler angaaende Revisionen, som ikke sigtede til Betryggelse, men derimod til, at de selv saa meget som muligt kunde undbringe sig det nødvendige Tilsyn, synes mig, at man i Almindelighed ikke kan forudsætte, og derfor er det, at Udvalget har troet, at man kunde berolige sig ved Lovforslagets Bestemmelser, som de nu foreligger, efter at man har set, at det andet Thing, idet det har forandret det tidligere Forslaaede, har lagt en særdeles Bægt paa, at der indrømmedes en endnu større Frihed i den Henseende end den, der tidligere var tilstede.

C. Møller: Hvad den ærede Ordfører nu sidst ansæte, passer i alt Fald kun paa Sparekasser, der oprettes i Fremtiden, og ikke paa det overordentlig store Antal, der i Dieblirket eksisterer. Forsaavidt der i Fremtiden skal søges om disse Begunstigelser, som tillægges Sparekasserne, kan man vel maaste nok i saa Henseende være temmelig rolig, da baade sandhynligvis Sparekassinspektøren og tillige Ministeriet jo vil kunne forebygge, at aldeles urimelige Bestemmelser med Hensyn til Revisionsforholdene komme ind i Vedtægterne. Men dette finder jo aldeles ikke Anvendelse paa alle de nu eksisterende Sparekasser, og vi ere jo dog snart saa rigelig forsynede med